Bogdan VÎRJAN

Drept penal. Partea specială II

Infracțiuni contra autorității. Infracțiuni contra înfăptuirii justiției. Infracțiuni de corupție şi de serviciu. Infracțiuni de fals. Infracțiuni contra siguranței circulației pe drumurile publice. Infracțiuni privitoare la regimul stabilit pentru alte activități reglementate de lege. Infracțiuni contra siguranței şi integrității sistemelor şi datelor informatice. Infracțiuni contra ordinii şi liniştii publice. Infracțiuni contra familiei

Bogdan VÎRJAN

DREPT PENAL
PARTEA SPECIALĂ II

Infracțiuni contra autorității. Infracțiuni contra înfăptuirii justiției. Infracțiuni de corupție şi de serviciu. Infracțiuni de fals. Infracțiuni contra siguranței circulației pe drumurile publice. Infracțiuni privitoare la regimul stabilit pentru alte activități reglementate de lege. Infracțiuni contra siguranței şi integrității sistemelor şi datelor informatice. Infracțiuni contra ordinii şi liniştii publice. Infracțiuni contra familiei

Universul Juridic
București
-2026-

UNITATEA 1

TITLUL III
INFRACŢIUNI PRIVIND AUTORITATEA ŞI FRONTIERA DE STAT

Titlul III din Partea specială a Codului penal are denumirea marginală ***Infracţiuni privind autoritatea şi frontiera de stat*** şi este structurat în două capitole, ***Capitolul I. Infracţiuni contra autorităţii*** şi ***Capitolul II. Infracţiuni privind frontiera de stat***. După cum se poate observa cu uşurinţă chiar din denumirea acestui titlu, valorile sociale principale care stau în centrul preocupărilor legiuitorului în cadrul acestui titlu sunt autoritatea şi frontiera de stat, valori deosebit de importante, deoarece privesc statul român şi prin urmare trebuie protejate împotriva celor mai diverse manifestări umane prin care pot fi lezate.

Din considerente strict de ordin didactic, în prezenta lucrare vom trata doar infracţiunile cuprinse în ***Capitolul I. Infracţiuni contra autorităţii***.

În continuare vom prezenta şi analiza infracţiunile din cadrul primului capitol al acestui titlu.

Secţiunea 1.1.

Capitolul I
Infracţiuni contra autorităţii

Capitolul I, cu denumirea marginală ***Infracţiuni contra autorităţii***, cuprinde cinci articole, şi anume: ***Ultrajul*** (art. 257 Cod penal), ***Uzurpare de calităţi oficiale*** (art. 258 Cod penal), ***Sustragerea sau distrugerea de înscrisuri*** (art. 259 Cod penal), ***Ruperea de sigilii*** (art. 260 Cod penal) şi ***Sustragerea de sub sechestru*** (art. 261 Cod penal).

Valoarea socială ocrotită penal prin aceste infracţiuni este autoritatea de stat, care trebuie respectată de toţi cetăţenii, indiferent de modalitatea sub care se manifestă această autoritate. Astfel, într-o societate democrată puterea de stat este exercitată prin intermediul unor instituţii publice care trebuie să se bucure de

respect din partea cetăţenilor, pentru ca statul să-şi poată impune în mod real şi eficient voinţa[1].

Autoritatea de stat are înţelesul de prestigiu de care trebuie să se bucure instituţiile publice în activitatea lor. Acest prestigiu presupune că trebuie să existe un anumit grad de credibilitate din partea cetăţenilor în activitatea organelor de stat. Prestigiul de care trebuie să se bucure instituţiile publice este foarte important, deoarece influenţează în mod direct realizarea eficientă a atribuţiilor organelor de stat, existând astfel o legătură strânsă între autoritatea unui organ de stat şi atribuţiile sale specifice[2].

În aceste condiţii, în literatura de specialitate s-a arătat că *obiectul juridic generic* al acestor infracţiuni constă în *relaţiile sociale privind autoritatea,* legiuitorul protejând penal „*respectul datorat instituţiilor publice, prestigiul acestora, premise necesare pentru exercitarea drepturilor şi îndeplinirea obligaţiilor ce le revin"*[3]. În literatura de specialitate s-a arătat că prin sintagma autoritate putem înţelege, alternativ, atât dreptul unei instituţii publice de a-şi impune voinţa în raport cu destinatarii activităţii sale, cât şi un organ din ansamblul de organe ale puterii de stat, şi nu în ultimul rând, prestigiul de care trebuie să se bucure instituţiile publice în activitatea lor[4].

În cazul unor infracţiuni din acest capitol, cum ar fi ultrajul, întâlnim şi un *obiect juridic secundar*, care priveşte viaţa, integritatea fizică, sănătatea sau libertatea persoanei, ca valori sociale ocrotite penal.

Obiectul material întâlnim doar în cazul în care valoarea socială protejată penal de o infracţiune are şi o reprezentare fizică, materială.

Subiectul activ al acestor infracţiuni în general este necalificat, dar în anumite situaţii, o anumită calitate a subiectului activ atrage reţinerea unei variante agravate, cum ar fi calitatea de funcţionar public în cazul infracţiunii de sustragere sau distrugere de înscrisuri, sal calitatea de custode în cazul infracţiunii de rupere de sigilii sustragere de sub sechestru.

Subiectul pasiv este autoritatea sau instituţia publică vătămată prin fapta săvârşită, dar în cazul infracţiunii de ultraj subiectul pasiv este funcţionarul public ce îndeplineşte o funcţie care implică exerciţiul autorităţii de stat iar în

---

[1] C. Rotaru, A.-R. Trandafir, V. Cioclei, *Drept penal. Partea specială II. Curs tematic*, ed. 7, Ed. C.H. Beck, București, 2024, p. 2.

[2] C. Bulai, A. Filipaș, C. Mitrache, *Instituții de drept penal. Curs selectiv pentru examenul de licență 2006-2007 cu ultimele modificări ale Codului penal*, ed. a III-a revizuită și adăugită, Ed. Trei, București, 2006, p. 419.

[3] O. Loghin, A. Filipaș, *Drept penal român. Partea specială*, ediție revizuită, Casa de Editură și Presă Șansa SRL, 1992, p. 167, *apud* C. Rotaru, A.-R. Trandafir, V. Cioclei, *op. cit*., p. 2.

[4] C. Bulai, A. Filipaș, C. Mitrache, *op. cit*., p. 419-420.